

ВАЉЕВО 11-18. СЕПТЕМБАР 1987.

ТЕШЊАРСКИ ПАСОЖИША

број: 2

Handwritten signature or mark

ГОДИНА I

ЦЕНА ЛИСТУ
6 ДИН. ГОД.
3 ДИН. ПО ГОД.
МЕСЕЧ. 50 пр.д.

Упалише се блештава светла над првим тешњарским позорница-
ма! Кренуло је...

Дакле, може! Дуго смо ваљевске културне посленике уверава-
ли, храбрили и нуткали их обиљем сваковрсних тешњарских изазова за
програме који траже много више разумевања, осећаја и памети, него
пара.

Тешњар, изнова нов и ЖИВ - млада публика му се одавно, али
већ увелико залудна, приволела - богомдан је управо за догађаје
културе који излазе из класичних, уштогљених програмских шема, за
оне који би - више од свега-радозналу, расположену и упућену публику
да у њима учествује да их сама ствара. Требало је много времена да
се осмели на почетак, на прве позоришне, сликарске музичке и ко зна
какве још догађаје. Ипак, кренуло је и све недоумице и стрепње си-
ноћ су оповргнуте. Тешњаром је шетало цело Ваљево!

Нек нам не замере што би смо опет имали чему приговорити:
"Тешњарске вечери" трајаће недељу дана, ових - да ли случајно,
баш? - свечаних септембарских. А после... Ко зна? Можда тек у исто
доба идућег септембра. Тако су нас свикли. Да се тек у септембру и
још који пут у години осећамо културним. Тада има и позоришних
представа и великих изложби. Има нових књига и филмова. Тада се да-
ко договоре и пословично несложни аматерски колективи. Искупе се сви
градски фолклорци и музичари. Стигну нове скулптуре, огласи се ноћни
програм Радио Ваљева... Ваљевци, пуни среће, трче почасне културне
кругове по свом граду. Ствар је престижа и угледа наћи се у првим
редовима под блештавим рефлекторима. Глад напрасно утажена! Ко у
сиротанским кућама на Божић.

Част традицији али не и кампањској !

Љиљана Кецојевић

ВАЉЕВЦИ, ТЕШЊАР ЈЕ ВАШ!

Као што Београд им Скадарлију, Дубровник Страдун, Сарајево
Баш - чаршију, сада већ слободно можемо да кажемо и одахнемо, Ваље-
во има свој Тешњар. Тешњар за кога многи други па и случајни про-
лазници имају више осећаја од нас самих. Архитекти Предрагу Ристићу,
познатом код нас и у свету, био је довољан један сусрет са овом
старом чаршијом из прошлог века, па да буде освојен. Убрзо се након
првог сусрета појавио са екипом Телевизије Београд да би тајне и ле-
поте Тешњара показао гледалишту широм земље у емисији посвећеној
култури "Петком у 22". Многи од нас гледали су ту емисију са дивље-
њем као да није реч о нашем Тешњару, којим немилосрдно шпартамо а-
утомобилима и поред свих забрана и ограничења. Тешњару за који нам
је тешко одвојити динар...

Овога лета, негде средином јула након боравка у Ваљеву у
оквиру посете Подринско - колубарском региону, туристички новинари
Србије у својим извештајима и текстовима посебну пажњу посветили су
Тешњару и Модерној галерији у Ваљеву. Тада су се могле чути и про-
читати одприлике овакве речи хвале: "Тешњаар, аутентична српска чар-
шија и језгро занатства прошлог века ...", "Ваљевски Тешњар - кул-
турно благо..." и сличне.

Да причу скратимо. Ваљевци, после много напора и отпора
стара градска чаршија ових дана изнова вам је "дата", "поклоњена".
У то смо се уверили у ноћи између 11. и 12. септембра, прве "Теш-
њарске вечери" у оквиру овогодишњих прослава Дана ослобођења Ва-
љева. Узимајте лепоте Тешњара и дајите му се као те ноћи. Удахните
му мало овог времена недирајући оно старо.

Милена Петровић

БИО ЈЕДНОМ ЈЕДАН ТЕШЊАРАЦ

Чим се изадје горе на раскрсницу Косанчића венца, код основне школе, удари се на пољаницу иза које је после једва два реда кућа било Павлово имање. Павле је пре неколико година на пијаци, одмах с десне стране, држао тезге, а његов рибанац и кисели купус стизали су за први подварак и прокуле. Имање, не велико, али баште и воћњак пружили се подно Багремака и избочили према Ваљеву. У дну потока, капија неколико попречних дасака попут моста и ниска Павлова кућа.

- Млад лук, млад Павле! - узвикнуо би у пролеће док се спуштао калдрмисаном улицом ка пијаци. Гурнуо је двоколицу, а на њој сав зелениш и трешње у везама. Његов зелениш и купус нису били баш јефтини, рећи ће и данас старије жене али се знало да Павле држи до квалитета, да је свеже и да га не мрзи да скокне до баште и тако има што други немају. Само понекад могло се видети како је задремао за тезгом. Што се тиче скупоће комшије нису имале попуст, јер ни он није тражио да му рецимо Миле обућар бесплатно поправи ципеле, нити казанџија спусти цену. Клопарајући двоколицом, застао би успут једино код комшије Кајзера, који се опет бавио месом и који је увек био опасан масном, црном кожном кецељом. Не бринујући што је цик зоре ту би њих двојица, као да се нечују, из свег гласа, попричали о времену, порезу, скупоћи. Ту је Павле ваљда формирао цене на које је, мада он то није знао, утицала и младеж из краја. Јер, иако је готово свако двориште у крају имало воће, боравак у потоку, башти и воћу Павла баштована значили су готово статусно питање, хвалу, изазивали завист и радјали планове међу дечурлијом тешњарском. Павлова трешња што се ниско рачвала близу куће била је надалеко чувена. Ту, у потоку су се од ораховог лишћа правиле цигаре, мазало дудовима пре купања, а шаргарепа и лук прали се у потоку и јели с купусом.

Павле је рано, много рано, огрнут кожухом и са шубаром на глави, одлазио на пијак и никада се није знало када ће се вратити. Причало се, да има сачмару. Зато се у поток ишло опрезно и организовано. Ништа мање опрезности није требало ни када се улазило одозго, са Видрака. Али тај пут су више користили Попарци и ловци ради пречице. Само у јесен ту се улазило због кукуруза и дуле ка који су печени "на лицу места". Од издубљене буневе, у коју се стави свећа, правио се фењер, а понеко би понео и лиле да се осветле стазе до првих кућа.

Дарко Марјановић

Одломак из репортаже: "Павле Баштован")

РАЗГОВОР СА МИЛАНОМ ЈАНКОВИЋЕМ,

СЕКРЕТАРОМ СИЗ - а ДРУШТВЕНИХ ДЕЛАТНОСТИ

У Ваљеву се опет нешто догађа. Као савремена бајка. Напокон се пробудио успавани лепотан - Тешњар. Чини се одједном букнула је колективна свест и покренула машинерију. Питамо друга Милана Јанковића, секретара СИЗ-а друштвених делатности да нам каже нешто о разлозима који су допринели и убрзали намеру да се сачува редак кулак наше прошлости.

(ТГ): Друже Јанковићу, шта је срж, циљ ове ревитализације?

- Суштина целе ове акције је да се сачува старо градско језгро као споменик културе, део историје, да се сачувају објекти који су служили за становање старе занатске радионице као примери, материјални докази некадашње културе.

Те старе градјевине истичу се по лепоти архитектуре иако их нису пројектовали стручњаци. У њима је наталожено дугогодишње животно искуство у градитељству које је најоптималније задовољавало потребе тадашњег човека. Један од важних разлога је и жеља да се становницима Тешњара омогући да свој животни простор уреде и прилагоде хуманим условима живота, савременим потребама човека али уз услов да се сачувају стари занати, историјске, естетске и све остале амбијенталне вредности старе чаршије.

Циљ је да се врати живот Тешњару, односно, да то не буде налицкани, мртав, беживотан споменик, него део града у којима су помешане лепоте прошлости и динамика садашњег живота. Тешњар треба да постане инспирација за све.

(ТГ): Колико дуго времена се већ размишља о реализацији овог друштвеног циља?

- Све до 70 - тих година се није поклањала пажња овом старом делу града. Чак су рушени неки објекти као нпр. конак Грбовића или зграда некадашње Гимназије. Значајни напори да се спречи некакав свестан или несвестан вандалски однос према наследју почео је 1979 год. Данас та иницијатива прераста у организовану и осмишљену бригу о животу становника и о задовољству случајних или намерних посетилаца.

(ТГ): Ко је инвеститор односно ко стоји иза свега тога и колика је новчана вредност уложена у реализацију?

- Иза свега су људи, некад ентузијастички, а некад људи чије се одушевљење срећно спојило са одредјеном функцијом. Званична иницијатива је потекла од грађана и ДПЗ, односно СО. Вероватно је дошло до бујања неког отпора према срамном односу ка, нажалост, последњим остацима прошлости.

(ТГ): Шта мислите, какав је однос омладине према свему томе? Да ли ће прихватити Тешњар у новом издању?

- Ја мислим да хоће, јер не верујем да омладину привлаче само кафићи. На срећу, највећи део омладине није сиромашан духом. Данас Тешњар не нуди неко богатство садржаја, али већ сутра ће бити још више разлога да се млади сусрећу и задржавају у овом делу све лепшег и динамичнијег дела града. Ево ових дана крећу Тешњарске вечери са веома богатим садржајем. Вероватно ће и млади у понудјеном програму наћи свој интерес. И ми кажемо, вероватно. Брига о прошлости је брига о свакодневном животу. Једни људи одлазе, други долазе. Будућност припада младима. Тешњар значи остаје с њима.

за редакцију "Т.Г.",
разговор водила Маријана Јанковић

E R R A T A

Омашком, у прошлом броју листа изостало је име нашег саговорника Слободана Букића, секретара СИЗ-а Привредних делатности. Извињавамо се С. Букићу и читаоцима Гласоноше.

уредништво

КУЛТУРА

поезија

* * *

ЈЕДНОМ сам отишла
пред затворена врата
и дуго дуго узалуд куцала
Велика и недостижна
беху та врата

Отварај карте
да нађем краља.
Црног.
Еј, краљу
скровита ти земља.
Ако сељак
почне да једе бућ
земљом ће владати слуга.
Еј, краљу
Шарена ти земља.
Кад преброје
само сам ја ја.
Нико сукњу исте боје
на сушило да стави.
Боје

које носе велики
то су наши дукати
у његовим џеповима.
Еј, краљу
здрава ти
понекад земља.
Где станује слуга
главу да ти дода ?!

* * *

Многи судови
забораве да суде
кад се пред врата
доведе
смирена животиња
у кавезу.

Мерено падљима
унутрашњост
људске потребе
и није тако близу.

Откини део главе
буди уз њу.

Сутра, прекосутра
бићеш судија
сопственог суда.

* * *

Збуњена беше
кад се распуче
између
папира и оловке
несрећна
мисао моја!

Капа се испрља
али никада
се не поцепа до краја.

Зато је војник не баца.

Поведи ме

за вратом
звездана куга

сања

меке земљу.

Весна Јазаревић

* * *

Ни на небу ни на земљи
забран

Четири старца
за храстовим столом
песме сањају

Док као река
време
кроз ране тече

Да им руке не дрхте
крај ножева
з а б о д е н и х
у беле сомуне
и да не играју
игру
знану пре рођења
помислио бих
да смо и нас двоје
само привиђења

* * *

Као пре много година
над безданом
из којег се појави
сребром окована
вучја шапа

Залуд прозборих
Твоје име

Јер
никога нема
између
јутра и мене

Из рукописа "Забран"
Владан Лазич
(1981. "Вучји пород")
(1985. "Жива вода")

ЗЛАТНЕ КОЧИЈЕ

Ово вам причам кад сам био у свету коња и кочијаша. Прича се како ће доћи човек у оделу Пресветлог и да ће лепотом својих речи засенити свет. Ја сам га већ видео, у многим местима и не само у том оделу. Упрегао коње у златну кочију и вози полако као достојанственик. А они мирни и послушни у кротком поретку, час раздрагани као сулуда деца. Викне: - Хеј путнице, распусти коње па сам вуци кола! - Али шта се може чути од топота, шкрипе точкова и звона?

Колона иде.

Сапи се не виде од свиле и другог бљештавог материјала. Куд год продју узнемире свет или направе весеље.

А кочијаша многи лепо дочекају.

И опет пролазе кроз моје село.

Учини ми се у предпоследњем реду један дрхти, а не знам да ли је то од страха или од умора? Притрчим, а бич иде на мене као на непослушног дерана. Питам га: - Зашто си овде?

- Од тога живим - каже мирно као да је то најјаснија ствар а страх га је од га zde и несигурног пута.

- Отми се и побегни! - говорим кратко јер се брзо трчи. - Не могу да напустим своје.

- Наговори и њих!

То је немогуће. - каже помирено, стављајући ми до знања да жели да га напустим. Испратио сам их сузама.

Сада ми јављају са разних страна да се колона стално повећава. И кажу ми да су видели још кочија са неким другим кочијашима и коњима још лепшим и богатијим. Примам вест од чобана-пустињака да су видели неколико одбеглих коња где лутају као изгубљени пси тражећи зрно милости.

Ослушкујући дах векова гледао сам у судбину.

Колона иде, бљештава и многима неразумљива.

А звона се чују надалеко.

Дејан Ковачевић

(Дејан Ковачевић, рођен је 1962. у Ваљеву.
Ово је његова прва објављена прича.)

ПОГЛЕД КРОЗ ПРИВИДНУ ИДИЛУ

Омладинска култура у Ваљевоу, могућност и проблеми

Млада особа, рецимо средњошколац, се управо доселила у Ваљево. Ситуација ни по чему необична. У средини у којој је дотични раније живео имао је обичај да се сесердно ангажује на пољу "културне и уметничке делатности". Дакле, сасвим је природна његова жеља да се својим "хобијем" настави да бави и у новој средини. И тако, он почиње да се интересује какве му могућности пружа за то овај град, Ваљево.

А Ваљево је, што се тиче културе, заиста посебна прича. Један део (велики део) ваљевских културних радника већ годинама наричу због тзв. "културне жабокречице", и на то се не треба много обазирати. Ситуација ипак није толико црна, а њима је, наравно, лакше кукати над судбином него се заиста ангажовати. Ваљево је релативно богато културним догађањима. Но, њихова особина је да их претежно реализују људи који већ одавно имају (да ли и за служену?) част и власт. А шта је са онима другима, који ту позицију тек треба да достигну? Има их. Штавише, велики је број младих особа заинтересованих да делују на пољу културе и уметности. Направићемо у наредним редовима мали пресек градске омладинске културе.

Кренућемо редом. Књижевна омладина Ваљева. Та корисна институција је у Ваљевоу тренутно мртва. Без пардона. Сетимо се њене скорашње бурне експанзије год. 1985/86. У том периоду КОВ је радио одлично и имао је петнаестак редовних чланова. Све је прштало од литерарних дела и јазних наступа. А после тога затишје.

Сезона 1986/87 је била убитачна за КОВ. Услед унутрашњих сукоба и недостатка спољашње подршке Књижевна омладина је сама себи исекала вене. О случају КОВ-а тек треба да се пише и говори, али је чињеница да се ова организација годинама држала у животу само захваљујући личном труду Аце Д. Видића, сада већ бившег председника КОВ-а. Искрено се надам да ће КОВ у најкраћем могућем року бити обновљен. Пре годину или две то је била стаклена башта омладинске културе. Ту су се окупљали млади ствараоци свих профила, не само млади писци.

Поред горе наведеног, велики проблем је и недостатак адекватног листа тј. локалног омладинског гласила где би млади писци (и остали) имали простора за своја дела. "НАПРЕД" је по том питању скоро безнадежан случај. У КОВ-у је пре две године оформљена редакција новина омладинског опредељења, но све је то убрзо пропало.

Прецизније, пропало је када је са места председника ОК ССО Ваљево (финансијера листа) отишао Јордан Радозановић. Ускоро, чак врло ускоро, можда очекивати и неку врсту књижевног зборника, алманаха. Но, о том потом. Закључак: Ваљево, у овом моменту, нема ни у једном организованом виду подршку и помоћ младим писцима. Не зна се докле ће овакво стање потрајати.

Следећа област је музика. Намерно ћемо одаваде изоставити Музичку омладину. Она је као организација изузетно затворена и застарела, окренута искључиво ка класичној музици (културни снобизам). Остале музичке родове на фин начин игнорише.

Од бендова "Попова љубавница" је далеко најбоља. Детаљније о њима неки други пут, довољно је рећи да се ради о пунокрвном и жестоком рок бенду. На овогодишњој гитаријади града су добили треће место и имају знатну подршку локалне публике. Толико о њима. Што се тиче осталих они, за разлику од "Попове љубавнице", много мање наступају, тако да су сходно томе и у много слабијој позицији.

Треба поменути и "Демијан", такође интересантну групу, која је услед већ поменуте концертне неактивности много мање позната Ваљевцима. Младим групама треба омогућити континуиране клупске наступе. Сматрам да је сала Дома омладине (у којој се у задње време организују сјајни сешни) најпогодније место за такве активности.

Закључак: ни за рок музичаре (као ни за младе писце) не постоје услови да делују нормално. Музичари су потребни само да наступају за дочеке штафета и сл. једном годишње, а сво остало време у години су потпуно заборављени.

Нема везе, важно је да млади политичари тиме скупљају поене. Што се тиче стрипа, ситуација у граду је врло лоша. Од 1985. и изложбе младог ваљевског стрипа па до данас ништа се битније није десило. Истина, у јулу ове године у Ваљеву је била постављена изложба лозничког стрипа, али што се тиче ваљевских аутора, они су тренутно у дубокој илегалитету. Мртво море.

Зоран Стефановић

напомена уредништва:

Позивамо све оне који се не слажу са судом З. Стефановића о култури младих овог града, да узму учешће на страницама нашег листа. Иначе, Зоран Стефановић је рођен 1969., до прошле године похађао ваљевску Гимназију. Бави се поезијом, критиком, стрипом. Од прошле године похађа новинарски смер Лозничке гимназије.

Редакција "Т. Г."

ЛИКОВНА КРИТИКА

СЛИКАРИ - ПРИЈАТЕЉИ ВАЉЕВА

Гост Ваљева била је и сликарка Гордана Мајнарић. Прилог граду, уметности и нашим зближењима.

Септембарске свечаности Ваљева увећала је, 1984. године, и сликарка Гордана Мајнарић, својом изложбом одржаном у Матичној библиотеци "Љубомир Ненадовић", у Ваљеву. Остала је запамћена по људској непосредности и завидном уметничком дмету.

Рођена је у Пули, 1945. године, по оцу Хрватица, по мајци - Словенка. У Бечу, где живи и ради већ скоро двадесет година - увек и само - Југословенка. Сликаство је студирала у Паризу, затим у Бечу радила пет година као цртач-дизајнер, а од 1979. године почиње њена професионално бављење сликарством. Члање удружења уметника Кунстлерхаус - Салцбург.

Галерије Беча, Оиленце, Париза, Женева, Њујорка, Штокхолма, за ову сликарку једнако су привлачне као галерије Пуле, Ровиња, Загреба, Београда или, чак, малог Ваљева. Уметница Гордана Мајнарић не само што нас достојно репрезентује ван граница, већ и наше унутрашње, све страшније подвојености - брише дивним смислом за заједништво.

У опусу који је заокружила 1987. године, препознаје се њена уметничка линија, карактеристичан потез који је својствен свим њеним делима, а који цртава варирање живота и времена уплићући садашњост са живим сећањима из прошлости.

Почетак стварања Гордане Мајнарић прошао је кроз фазу када је њен уметнички израз био препун елемената импресионизма и експресионизма, тесно сплетених, тешко одвојивих (импресије из Истре, уље на стаклу, уље на фолији). Но, никада то није било просто подражавање, већ - осмишљено трагање, пут ка коначном облику уметничке поруке.

Иза доминантно оптимистичке, "поетске фазе", дошло је отржење, зрелост, изражена критиком постојећег на начин који шокира, иритира, намеће забринутост за свет и појаве у њему (1983. г.: "Људи - лутке" и "Луте - људи").

Иза периода "Чарки са светом" уметница је нашла нов језик за своје унутрашње немире, стигла до стваралачког смирења, једног новог прилаза, погледа и ритма, варирања и опробавања "свих својих израза".

Но, у на ком се изразу опробала, Гордана Мајнарић остаје у основи сликар, доследна најјачем у себи. Њене скулптуре су пространа слика једног покрета, појаве или лика... Без на таписерији није ништа друго до "цртеж концем", са задржаним свим правилима које уметник себи поставља и поштује.

Без обзира на избор технике, у стваралаштво ове уметнице утиснут је печат продуктивности, поетика људског трајања и моћ природног реда ствари. Њена стваралачка игра не остаје сама себи сврха, већ трајно задржава смисао, озбиљност и лепоту.

Вредно је било срести је у овом граду...

Светлана - Јевтић Петронић

ЈАВНА СЦЕНА

позоришна критика

ВАЉАНИ ГРАДЕ МОЈ

сценарио: Бранко Лукић и Мирослав Мандић
 редитељ: Мирослав Трифуновић
 продуцент: Мирослав Мандић
 сценографија и костимографија: Душан Арсенић
 организација: ОК ССД Ваљево
 техника: Радио Ваљево и Дом културе Ваљево
 музика: Случајна Осморица
 технички продуцент: Живорад Јанковић

глумци:

Милијан Димитријевић, Јасмина Бобовац, Невена Авреамовић, Милован Матић, Бранко Лазић, Слађана Ристић, Жељка Голубовић, Жељко Митровић, Зоран Ђосић, Сретен Ђорђевић, Катарина Вићентијевић, Маријана Вићентијевић, Милан Миливојевић, Мирослав Мандић, Катарина Марић.

Сјајно од истине! Чудесно опорори хумор! Отрежњава! Спушта нас на земљу! Без илузија, лажних снова, и варачења! Изгледа, са "случајем Агрокомерца", завршава се један вид "историје ваћарења".

Ова јавна представа је, исто тако, чудесан вид терапије. Све фрустрације, социјалне природе, барем за тренутак синоћ су биле отклоњене. Гледалац, толико близу сцене, као да је учесник, синоћ је отишао са трга као препорођен. Починемо да живимо у друштву које се не плаши својих слабости - а то је знак да припадамо цивилизацији! Човечанству које је свесно себе.

Трг - као у доба ренесансе! Музика; толико учесника ове представе, као у "Опери за три гроша", као у роману "Просјачки роман" - великог немачког, хуманистичког и комунистичког писца Бертолда Брехта!

Браво млади Ваљева!

Убацивањем у ову представу медијског елемента - аутори: текста, представе, режије и костимографије, казали су једноставним сценским језиком:

Ми ништа нисмо "измислили"! Све што пише, ових месеци у југословенској штампи, сва истина свакидашњице, све смо ТО пренели на једно место, на Трг Ваљева. Ми смо стварност одиграли срцем за три гроша, а публика је видела, као на тргу Напуља пре 500 година у јавним комадима Рицантеа, преко видеа и представе које су коштале на стотоне милиона! Тај духовни фолклор без кога, изгледа, не можемо; па и онда, кад говоримо о томе у правом светлу.

Могућу критику ове представе треба очекивати на релацији "удруживања", идеолошке шизофреније и културних кесароша. Првине-воле самоуправни, југословенски социјализам, а овим другим, идеологија није важна, њима је битна зарада и драње до костију и онако слабог културног динара. Они нам продају скандинавског Деда Мраза! Стога, овом представом, они губе своје тезге! Јер, ова представа доказује: потпуно ново схватање у култури.

Нека ова представа буде камен-белег позоришног аматеризма овог града.

С.Р. за редакцију "Т. Гласноше"

ВЕСТ ИЗ КУЛТУРЕ

Модерна галерија се придружује прослави Дана ослобођења Ваљева, припремивши изложбу Милене Павловић - Барили из периода 1932 - 1939, која се отвара 15. септембра и траје до 5. октобра.

*

Пре десетак дана, млада песникиња и прозаиста, Катарина Тодоровић (1962) из Ваљева - освојила је II место на Борским сусретима младих писаца Балкана. Редакција "Т. Г." честита јој на добијеном признању.

ВАЉЕВО И СВЕТ

ВАЉЕВСКИ РАДИО АМАТЕРИЗАМ У ЈУГОСЛОВЕНСКОМ И ЕВРОПСКОМ СВЕТЛУ

(YU1EBC: YU- Југославија, 1- Србија, EBC- назив клуба, Ваљево)

Већ 40 година постоји и успешно ради радио аматерски клуб у Ваљеву. Мноштво диплома, признања и пехара, па и активан број чланова, говоре о раду овог клуба. Поред успеха на многобројним југословенским такмичењима (КУП СРЈ, БРАТСТВО ЈЕДИНСТВО), наши аматеристи се веома истакли и на међународном плану. Посебан допринос ЕВС-у дао је Радивоје Лазаревић, који је већ десет година првак Југославије, а две године и шампион света у радио телеграфији. Као што видите успеси су бројни.

Али поред тога што много дају, ваљевски радио аматери не добијају баш много. Заправо прети им потпуно расуло. Прво што угледаде кад улазите у просторије овог клуба је рунирана фасада и кров који је склон паду. Ни унутрашњост клуба не импресионира. Ипак, аматери се не жале на такве услове рада. Чини вам се сигурно да горе не може бити, али горе је заиста. И ово мало просторија што имају покушавају да им одузму. Наиме, управа Народног музеја из Ваљева покушава да присвоји све просторије као своје канцеларије. А шта им

је са конаком иза музеја? Користе га као магацин, где има више мишева него музејских експоната. А људи који су скоро први сазнали за катастрофални земљотрес у Мексику, шта је са њиховим радним простором? Радници које плаћа ваљевски музеј редовно долазе, планирају реновирање и сређивање просторија, а о новом простору за рад ЕВС-а нико не говори.

Па вреде ли онда оне силне дипломе, које ће се ускоро наћи на улици?

Татијана Марин

АУТОБУСКА СТАНИЦА

Ваљево је коначно добило нову Аутобуску станицу. Ова лепа и функционална грађевина која ће дневно моћи да прихвати и отпреми око 20 000 путника, налази се на углу улица Хајдук Вељкове и Мирка Обрадовића, у кругу АСРО "Стрела - Ваљево" која је формални носилац ове инвестиције. У ствари, изградњу овог објекта финансирали су грађани Ваљева средствима комуналног самодоприноса, а радове је извела ГРО "Јабланица".

Нова Аутобуска станица биће свечано отворена 15. септембра, на Дан ослобођења Ваљева, што може бити симболично, јер се наш град после двадесет година ослободио свог великог ругла - старе аутобуске станице. А први утисак о неком месту људи стичу долазећи на станицу, и то је била наша највећа срамота. Имали смо стару, оронулу и прљаву аутобуску станицу премалу и препуну за један такав град као што је Ваљево. На месту старе аустро-угарске коњушнице, зелене пиљарнице, стецишта великих јата покислих и промрзлих голубова у зимским данима, места где уморни сељак чекајући аутобус једе бурек са оближњег киоска; постаће ускоро мали тржни центар и парк.

И Ваљевци могу да буду поносни. Нова Аутобуска станица је модерна грађевина, уређена и опремљена као мало која код нас.

Шта о свему томе мисле грађани?

"Јако ми је драго да је Ваљево добило нову станицу. Била је права срамота да наш град који има толико лепих грађевинских објеката, има једно такво стециште највећег броја путника" - мисли један пензионер.

"Живим и радим у Београду, али сам пословно често у Ваљеву. За превоз увек користим аутобус. Није ми јасно, како један овако леп град може себи да дозволи једну тако стару и прљаву станицу" - каже један службеник.

"Долазим петком из села и са собом носим торбе пуне намирница које продајем на пијаци. У аутобусу је увек велика гужва и бука, а када пада киша на станици се нема где склонити, већ све стоји у блату и прљавштини" - гласно размишља старија жена из околине Ваљева.

"Нова Аутобуска станица?!? Коначно!" - био је најчешћи одговор...

Голубовић Жељка

ВЛАДА ГАЈДАРОВ

Једна од њеџих легенди старог Тешњара био је Влада Петровић Гајдаров. Својевремено је држао радњу са називом: "Афродита". Био је то један од детаља који је указивао на помаде и колоњске воде које је Гајдаров продавао муштеријама да би биле префињеније и од саме богиње лепоте. Медјутим, неповерљиве мајке, поштујући строге моралне норме, нису дозвољавале ћеркама да улазе у Гајдарову продавницу тако да су ове обично слале своје другове или рођаке.

Време је брзо пролазило, норме понашања нису више биле тако круте и некадашње стидљиве девојчице саме су куповале помаде код чика Владе. Обично су улазиле у продавницу и поздрављале га са: "Добар дан чика Владо! Шта радите?". Он би одговорио: "Туцам воду у авану, јурим жене по тавану". И заиста он је све време док би разговарао са муштеријама мешао разне састојке у порцуланским шољама ћупчићима јер сем што је продавао колоњске воде добијене из Београда, Вршца или Новог Сада он је понешто сам справљао према рецепти-ма. Као добар познатевац жена, које су му биле главна клијентела, он им је умео удовољити разним препаратима за суву или масну кожу. Мирисе је додавао према њиховим укуси-ма, али је често умео убедити муштерију да узме управо ону колоњску воду коју је он имао. На улазу у радњу држао је флашу мирисне воде са капицом која би попрскала муштерију при уласку, а он ју је захваљујући пријатном изненађењу лако убеђивао да је управо то мирис створен за њу.

Гајдаров је био познат и по свом крупном гласу. Није умео да шапуће, а и када би хтео грмео је као Илија Громовник. Зато је имао проблема када је изводио девојку на Пећину, у бориће. Пошто није умео да шапуће сви околни парови би чули како девојци изјављује љубав.

У великом шаливчички и стручњаку за козметику крио се поета. Гајдаров, који је надимак добио по славном глумцу, на кога је лично, издао је збирку песама: "Песме", а сарађивао је и са листовима у Ваљеву.

Након његове смрти рођаци су преуредили спаваћу собу у бифе који једноставно носи назив "Гајдаров". Надајмо се да ће овај бифе постати станица духовитих и виспирених какав је био и сам Влада Петровић Гајдаров.

Према казивању Јешка Вујића
Припремила Станојевић Надежда

ПРИЧА О ВАЉЕВСКОМ РОКУ (2)

ЖИВОТ И ОПСТАНАК ВАЉЕВСКЕ РОК МУЗИКЕ

Саговорници овог броја су Драган Бранковић-Џери и Зоран Вујић-Вуја, чланови неформале групе у Ваљевоу. Они ће нам рећи нешто о односима међу музичарима и о променама статуса РОК музичара.

(ТГ): Какви су односи међу музичарима у Ваљевоу?

- Постоји завист која проистиче из самог знања музике. Лоши музичари имају подршку моћника, а музичари којима треба помоћи, у организационом смислу, нико не пружа руку сарадње.

(ТГ): По твојем мишљењу, која је најбоља група у Ваљевоу?

- За сада је најбоља НОВА ЗЕМЉА. Постоји могућност да је потисну, јер је у плану пројекат који ће реализовати велики број музичара. Већ су почели са радом.

(ТГ): Зашто ваљевски музичари немају толико успеха као музичари Зајечара, Суботице итд.?

- Овде би требало да постоји макар један клуб где би се свирало, успостављао директан контакт са публиком и слушала музика свих жанрова. Недостаје нам живе свирке. Тај контакт са публиком је најважнији за успех и пробијање једне групе. Може да свира и "ДОЛАР" најгора група у Ваљевоу. Заједно свирају шест - седам година и остали су на истом. Одржала се можда зато јер је највише бура дигла и што су упорни. Затим, локална радио станица нам посвећује врло мало пажње; уврежено је мишљење да је један до два сата РОК музике недељно довољно младима. Како је то један до два сата стране РОК сцене, ја се питам где је ваљевски РОК? Ништа се не догађа да заталаса ово апатично стање, али почиње да дува. Поздрављам "СЕЈШН" који представља неки помак у РОК музици. Ваљево не може бити Амстердам, али може макар мало да удовољи захтевима и жељама младих који не траже превише, али шансу, финансијску помоћ и веру им сигурно није немогуће дати.

(наставиће се)

разговор водила
Весна Милисављевић

ОБАВЕШТЕЊЕ:

Редакција Тешњарског гласоноше позива све младе не афирмисане ствараоце, да узму учешће у рубрикама прозе и поезије - проза (због простора) 1.5 шлајфни, новинарског прореда. Поезија: до пет краћих песама.

Тешњарски Гласоноша : година I, број 2, 14. септембар 1987. год.

редакција овог броја:

Жељка Голубовић
Светлана Јевтић Петронић
Весна Милисављевић
Наташа Радић
Слађана Јосиповић
Славица Грујић

Главни уредник: Славен Радовановић

Технички уредник: Југослав Кандић

Зам. тех. уредника: Душан Малешевић

Секретар редакције: Марин Татијана

Опрема корица: Душан Арсенић

Гештет. тех. опрема: Миливоје Милинковић

Овај број ТЕШЊАРСКОГ ГЛАСОНОШЕ штампан је у просторијама Ваљевске гимназије. Лист је ослобођен дажбина у периоду свога излажења. Тираж: 125 примерака.

(за директора В. Андрића)